

ad i det andet Thing. Dets Afgjørelse beror paa Kjendsskabet til det andet Thing. Et saadant Kjendsskab tror jeg nu at have i en ikke ganske ringe Grad, og det er i Genhold til dette Kjendsskab — som jeg iøvrigt paa ingen Maade yderligere skal forklare mig om her —, at jeg har maattet anse det for meget urigtigt, om jeg vilde være kommen frem med Forslag om de heromhandlede Reformers Strøg i Begyndelsen af Samlingen, inden det endnu havde viist sig, hvorledes Thinget i det Hele vilde stille sig. Naar det ærede Medlem tilføiede — og det var heller ikke nogen ny Uttring —, at man ved at undlade selv at fremkomme med Forslag var udsat for, at det private Initiativ bemægtigede sig disse Sager, saa svarer jeg dertil, at det er Noget, som man maa finde sig i. Der kan under visse givne Forhold og til visse Tider være kommet en saadan Livlighed ind i det private Initiativs Benyttelse, at det ikke er muligt at forhindre dets Fremtræden. Det er jo nu ganske vist ogsaa lettere at gjøre Brug af det private Initiativ, end det er for Regjeringen at optræde med sit Initiativ. Der er mere Ansvar forbundet med det Sidste, ligesom der da ogsaa kan være flere andre Forffjelligheder tilstede — som jeg ikke nu skal komme ind paa —, der gjøre det ganske rimeligt, at der kan være en stor Frelidighed tilstede til at benytte det private Initiativ, hvor Regjeringen finder det urigtigt at benytte sit. Men, som jeg tidligere har havt Leilighed til at bemærke, maatte derhos enhver videre Tvivl i saa Henseende hos mig falde bort derved, at netop de heromhandlede Lovforslag bebudedes saa at sige i de første Dage efter, at Rigsdagen var kommen sammen, saa at det altsaa var givet for mig, at Forhandlingerne derom i det Hele vilde gaa deres Gang, hvorunder der da vilde blive Leilighed til baade fra anden Side og fra min at komme frem med Alt, hvad der maatte anses fornødent. Jeg har jo ogsaa ved min Optræden her idag viist, at det ingenlunde er min Mening at slippe disse Sager, men at jeg vil bidrage Mit til, at de kunne faae en saadan Udgang, som jeg tror at kunne forsvare at slutte mig til. Spørgsmaalet derom vil jo forresten i for-

stærket Betydning komme frem paa et senere Standpunkt. Hvad specielt den nu foreliggende Sag angaar, vil jeg dog endnu sige, at jeg ikke har opgivet Haabet om at se den gennemført paa den Basis, som var forelagt sigst fra Regjeringens Side, og hvortil dette Thing sluttede sig. Det er ogsaa fremdeles den Basis, som jeg ganske sikkert af min fulde Overbevisning anser for den bedste og heldigste for at naa de forffjellige Formaal, som her bør have sig for Die, og navnlig holder jeg mig overbevist om, at Menighederne selv efterhaanden, naar de komme til at bruge den og erfare dens Virkninger, ville komme til at sætte større Pris paa den, end hvis der f. Ex. blev Spørgsmaal om at indføre den saakaldte flesvigste Valgmaade, som efter min Overbevisning lider af mange Svagheder, baade set fra Regjeringens og fra selve Menighedernes Standpunkt. Ganske vist er det imidlertid et Hovedpunkt i hint Forslag, hvilket jeg som Minister ikke vil kunne fravige, hvilket jeg allerede flere Gange har bemærket i det andet Thing, og som ogsaa er blevet fremhævet idag i dette Thing, navnlig af min ærede Sidemand, det 8de kongevalgte Medlem (Sjæher). Jeg anser det for at være en absolut Betingelse, forat Lovforslaget skal vinde min Samstemning, at man fastholder Bestemmelsen om, at en bindende Afgjørelse ved Valget kun kommer tilstede ved Enstemmighed hos Menighedsudvalget. Vi ville jo maasse oftere komme tilbage til dette Punkt, om hvilket jeg iøvrigt allerede tidligere her i Thinget har udtalt mig saa fuldstændig, at jeg tror, at der ikke kan være ladet Tvivl tilbage hos Noget om, at jeg deri ser et væsentligt, ja, et Livspunkt for denne Sag. Egeoverfor det nævnte Punkt vil jeg ganske vist indrømme, at det Spørgsmaal, der blev bragt frem af et æret Medlem her fraas overfor (Schøler), angaaende Størrelsen af det Antal Ansøgere, der skal kunne udstydes, bliver mindre vigtigt. Det er jo ganske sikkert, at der med Hensyn til det ikke kan være Tale om noget aldeles Principielt, hvad enten man vælger, at der skal kunne udstydes $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{2}{5}$ eller $\frac{3}{5}$, eller at der skal blive 5, 7 eller 9 tilbage. Men paa den anden Side maa det dog ingenlunde overses, at den hele